

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 79.814 van 19 april 1999
in de zaak A. 46.571/IX-497.**

In zake : Mark MORTIER,
wonende te NIEUWERKERKEN,
Bergstraat 42

tegen :

de Regie der Posterijen, vertegenwoordigd
door de minister van Verkeerswezen en
Overheidsbedrijven, thans De Post.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Mark MORTIER,
tekenaar bij De Post, op 9 april 1992 heeft ingediend en
waarin hij verzoekt "tot stopzetting van de
discriminatie waarvan (hij) het slachtoffer is, in-
zonderheid de nietigverklaring van de onregelmatige
stopzetting van zijn hogere functie van architect die
het voorwerp uitmaakt van eerroof";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur
M. LEFEVER;

Gelet op de beschikking van 29 februari 1996
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 8 maart 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 maart 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, en van inspecteur-jurist L. VANHOOREN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over het voorwerp van verzoekers vordering.

1.1 Overwegende dat de verwerende partij het voorwerp van verzoekers vordering beperkt tot een verzoek strekkende tot de nietigverklaring van de beslissing waarbij verzoekers hogere functie van architect wordt beëindigd;

1.2. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord stelt dat de verwerende partij alzo ten onrechte voorbijgaat aan het eigenlijke voorwerp van zijn verzoekschrift, namelijk de discriminatie waarvan hij het slachtoffer is en "die staat voor een continuïteit van beslissingen welke alle te maken hebben met nalatigheid, miskennen van recht, machtsafwending, enzovoort" en waarin inderdaad de stopzetting van zijn hogere functie een centrale plaats inneemt;

1.3. Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf een opsomming geeft van feiten, beslissingen en gebeurtenissen die volgens hem een uiting zijn van die discriminatie; dat hij aldus in eerste instantie "de onregelmatige stopzetting van zijn hogere functie van architect" aanklaagt; vervolgens het niet vermelden op zijn individuele fiche van waardevolle gegevens ter beoordeling van zijn bekwaamheid zoals zijn diploma van architect en "meerdere getuigschriften van met vrucht doorgemaakte vervolmakingscursussen", zijn vroegere praktijk als zelfstandig architect en de discriminerende beoordeling voor de periode van 1 september 1986 tot 31 augustus 1987, het zonder gevolg blijven van een kandidatuur van 23 november 1987 voor de functie van architect, de omstandigheid dat ambtenaren worden tewerkgesteld in functies die niet overeenkomen met hun kwalificaties, het aan verzoeker opgelegde "verbod om op zending te mogen gaan", het hem systematisch opleggen van opdrachten "die quasi na voltooiing in de doofpot worden gestopt of geen gevolg meer krijgen", de onregelmatigheden bij de organisatie van een in de loop van de maand januari 1992 georganiseerd examen voor bevordering tot controleur van werken en "de onvoorstelbare en extreme nalatigheid waarmee de onmiddellijke chefs van niveau 1 (...) nauwelijks of geen gehoor verleenden aan de aanhoudende klachtenreeks via steeds bijkomende discriminerende maatregelen onmiskenbaar met het oogmerk van de weerstand van (verzoeker) in de kiem te smoren, zoniet hem te breken desnoods psychosomatisch te ontwrichten"; dat hij tot besluit stelt dat hij "van bij de aanvang van zijn tewerkstelling onder het gezag van E/a Arch. P. VAN WAES duidelijk werd gediscrimineerd", dat "zijn rechten om te mogen werken in de functies van architect systematisch" werden miskend behalve bij zijn aanstelling in de hogere functie van architect van 18 maart 1991, welke aanstelling, volgens hem, op onregelmatige wijze werd

afgebroken op 1 juli 1991 en dat hij hiervoor de herziening vraagt alsmede een schadeloosstelling; dat zijn "verdiensten, diploma's, getuigschriften en prestaties (...) systematisch werden miskend" door er geen melding van te maken op zijn individuele fiche en dat hij in dat verband "de involging van de terzake geldende wetgeving" vraagt; dat de niet naleving van de reglementering "inzake beoordeling, bevorderingen, hogere functies, ongunstige vermeldingen en tuchtmaatregelen, alsmede de aanstelling tot fungeren in de functies welke niet conform zijn met de statutaire voorwaarden, resulterende in broodroof en onrechtmatige discriminatie (...) in de hand (heeft) gewerkt dat hij nagenoeg steeds heeft moeten werken en nog steeds moet blijven werken op het laagste echelon, met een totale miskenning van zijn rechten" en dat hij daarom vraagt naar de "toepassing van de passende wetgeving en maatregelen ten aanzien van elk van de in de nota's geuite klachten, inclusief schadeloosstelling voor de geleden morele psychische (psychosomatische) last"; dat "discriminerende manipulatie verhinderd heeft dat (hij) kon slagen voor het bevorderingsexamen van controleur van werken", dat hij daarom om herziening en schadeloosstelling vraagt; dat hij sinds 16 maart 1992 "als 'voorlopige maatregel' tewerkgesteld is op de afdeling 4.1.0.1. alwaar geen werk is voor bouwkundige tekenaars, en alwaar zijn kansen op bevordering zo goed als nihil zijn", dat zijn interesse voor "het kwetsieuze tekenwerk van mechanica en electriciteit (...) onbestaand" is zodat het tevens een miskenning inhoudt van zijn rechten "op tewerkstelling overeenkomstig de statutaire voorwaarden en het toepasselijke recht op arbeidsgenot", dat hij daarom vraagt "voor onverwijld stopzetting van deze onregelmatige situatie en tot herstel in al (zijn) rechten";

1.4. Overwegende dat verzoeker alzo in feite vraagt dat de Raad van State een einde zou maken aan het, volgens hem, discriminerende optreden van de verwerende partij door de verschillende door hem min of meer nauwkeurig aangeduide beslissingen of gedragingen ofwel te vernietigen, ofwel te herzien, ofwel te doen stopzetten, ofwel er de toepasselijke wetgeving op toe te passen; dat hij daarnaast een schadeloosstelling vraagt voor de discriminatie die hij meent te hebben ondergaan en te moeten ondergaan;

1.5. Overwegende dat het geboden is om alvorens de argumentatie van de partijen te ontmoeten hierna de feitelijke gegevens van de zaak die nuttig zijn voor de beslechting van het geschil op te sommen:

1.5.1. Verzoeker, heeft het diploma van architect en komt naar zijn zeggen na een negental jaren als zelfstandig architect te hebben gewerkt in dienst van de verwerende partij in de graad van tekenaar. Hij is er werkzaam bij de algemene directie 4.

1.5.2. Op 18 maart 1991 wordt hij belast met de hogere functie van architect.

1.5.3. Met een nota van 27 juni 1991 stelt eerst-aanwezend inspecteur E. VINCENT voor om de hogere functie van verzoeker te beëindigen omdat hij geen voldoening schenkt in die functie. Op 1 juli 1991 betuigt de directeur-generaal 4 zijn akkoord met dit voorstel.

1.5.4. Op 24 juli 1991 neemt verzoeker kennis van de nota van 27 juni 1991 en de erop vermelde akkoord-betuiging van de directeur-generaal 4.

1.5.5. Verzoeker gaat niet akkoord met de gegeven motivering en vraagt dat de beslissing herzien zou worden. Hij richt zich eerst op 30 juli 1991 tot de directeur-generaal, taaladjunct, vervolgens op 11 september 1991 tot de directeur-generaal 4 en op 4 november 1991 tot de algemeen beheerder en tenslotte op 2 december 1991 tot de bestuurder-directeur die bevoegd is voor de algemene directie 4.

1.5.6. Op 23 januari 1992 wordt verzoeker door de bestuurder-directeur van de algemene directie 4 gehoord.

1.5.7. Als gevolg van dat onderhoud laat de bestuurder-directeur van de algemene directie 4 met een nota van 7 februari 1992 aan verzoeker weten dat de beslissing om een einde te maken aan zijn aanstelling voor de hogere functie van architect niet wordt herzien.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering.

2.1. Overwegende dat verzoeker slechts voor één enkele handeling uitdrukkelijk de nietigverklaring vraagt, dat is met name de beslissing waarbij een einde wordt gemaakt aan zijn hogere functie van architect; dat hij voor het overige, van wat hijzelf in zijn memorie van wederantwoord noemt "discriminerende en wraak-roepende daadstellingen - of nalatigheden - van het bestuur" een herziening vraagt, dat dit het geval is voor het examen voor controleur van werken, dat hij de toepassing van de terzake geldende wetgeving vraagt voor zijn beoordelingsstaat van 1 september 1986 tot 31 augustus 1987 en zijn individuele fiche, dat hij een onderzoek vraagt voor het zonder gevolg gebleven zijn van zijn kandidaatstelling voor de functie van architect van 23 november 1987, dat hij het "wettelijk passende gevolg" vraagt voor de vermeende nalatigheid van zijn chefs bij de behandeling van zijn klachten en tenslotte

de stopzetting met betrekking tot zijn tewerkstelling op de afdeling 4.1.0.1.;

2.2. Overwegende dat in zoverre verzoeker de herziening vraagt van een aantal door de verwerende partij genomen beslissingen zijn verzoek niet kan ontvangen worden; dat immers luidens de artikelen 11 en 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de afdeling administratie van de Raad van State alleen bevoegd is om akten en reglementen van administratieve overheden nietig te verklaren en om een herstelvergoeding toe te kennen voor buitengewone schade veroorzaakt door een administratieve overheid; dat de Raad van State derhalve niet bevoegd is om administratieve rechtshandelingen te herzien;

2.3. Overwegende dat dit ook wil zeggen dat de Raad van State niet vermag zelf een nieuwe beslissing te nemen en dus zelf de wetten en reglementen toe te passen op de concrete situatie; dat hij evenmin in het kader van een vordering tot annulatie de overheid bevelen kan geven; dat hij dientengevolge niet kan optreden tegen "de discriminerende behandeling" waarvan verzoeker zich het slachtoffer voelt door een hele reeks van feitelijke en rechtshandelingen heen; dat hij alleen kan optreden tegen rechtshandelingen voor zover deze op een regelmatige wijze voor hem worden bestreden, met naleving van de ontvankelijkheidsvereisten waaraan de vordering moet voldoen en van de termijn binnen welke de rechtshandelingen voor hem kunnen worden bestreden;

2.4. Overwegende dat in zoverre verzoeker schadevergoeding vordert hij ook niet kan ontvangen worden aangezien de Raad van State geen bevoegdheid heeft om schadevergoeding toe te kennen voor de schade die werd geleden door onrechtmatige handelingen van de overheid, indien zij bewezen zouden zijn;

2.5. Overwegende dat uit het bovenstaande besloten moet worden dat het beroep slechts ontvankelijk is in zoverre het strekt tot vernietiging van de beslissing tot stopzetting van verzoekers hogere functie van architect; dat met betrekking tot die vordering de verwerende partij opwerpt dat zij niet ontvankelijk is wegens laattijdigheid; dat zij hierbij stelt dat verzoeker reeds op 25 juli 1991 kennis had van de beëindiging van zijn hogere functie, dat de protesten die erop zijn gevolgd bij de hiërarchische meerderen de beroepstermijn niet hebben kunnen onderbreken en dat de beroepstermijn dus verstreken was op het ogenblik dat de vordering werd ingediend;

2.6. Overwegende dat verzoeker hierop in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat de administratieve beslissing die in aanmerking moet genomen worden voor het indienen van het verzoekschrift die is welke is vervat in de nota van de Bestuurder-directeur A. BASTIEN van 7 februari 1992 waarvan verzoeker kennis heeft kunnen nemen na 10 februari 1992; dat de zaak "omwille van de schijnbare voorspelbaarheid van de gevolgen van het protest niet de passende impact (had) om aanhangig te worden gemaakt bij de Raad van State vermits de discriminatie in gradatie na '60 dagen' nog beperkt was en dat het eigenlijk voor de hand lag dat het bestuur uiteindelijk zou erkennen dat er fouten werden gemaakt en dat het probleem zou rechtgezet worden", dat "het pas door de verrassende en zelfs verbijsterende beslissing om de stopzetting van de hogere functie niet te herzien en dus door het oordeel van het bestuur dat het geen fout had gemaakt, en dit niet na een termijn van minder dan 60 dagen, maar na een bijzonder markante periode van wraakroepende discriminerende nalatigheid en machtsmisbruik van meer dan 7 maand, (was) dat de moeilijkheden zo een ingrijpende impact hadden gekregen dat zij volgens verzoeker om een rechtzetting vroegen via een

beroep bij de Raad van State"; dat hij ten slotte in zijn laatste memorie aanvoert dat "de beslissing van 7 februari '92 met kennisname op 10 februari '92 (...) uit die reeks gepikt (werd) omdat het de meest recente beslissing betreft aangaande een uitdrukkelijk te verstrekken 'ja' of 'neen' met rechtsgevolgen voor de betrokkene" en dat "de beslissing waarvan gesteld wordt dat zij het is die de beroepstermijn deed lopen, namelijk deze met kennisname op 25 juli 1991, (...) zo flagrant onregelmatig (was) dat het quasi ondenkbaar is dat zij bij nader onderzoek, als gevolg van het geboden verweer, niet zou worden herzien";

2.7. Overwegende dat de beslissing om de hogere functie van architect van verzoeker te beëindigen op 1 juli 1991 genomen werd door de directeur-generaal 4 die overeenkomstig een beslissing van de toenmalige staatssecretaris voor Posterijen van 30 september 1983 daartoe bevoegd was; dat verzoeker op 25 juli 1991 erkent daags voordien kennis te hebben genomen van de nota 4201N/EV/8348 van 27 juni 1991 zijnde de nota waarop de voormelde beslissing in apostille was aangebracht; dat in de nota die hij op 11 september 1991 richt aan directeur-generaal GILLET hij onder punt 9 stelt dat de feiten die in de voornoemde nota werden geformuleerd "naar volgens wordt vastgesteld, enkel in vertrouwen werden bekrachtigd door de heren Directeur Generaal F. ODENT en J.C. GILLET"; dat verzoeker derhalve ingevolge de nota van 5 juli 1991 op 24 juli 1991 kennis heeft genomen van de nota van 27 juni 1991 waarop de beslissing tot beëindiging van zijn hogere functie van architect was aangebracht; dat de termijn om hier tegen beroep aan te tekenen derhalve een aanvang nam op 25 juli 1991 en afliep op 23 september 1991 en dat de beroepstermijn niet inging met de beslissing die de bestuurder-directeur op 7 februari 1992 nam om, op verzoekers vraag, de eerste beslissing te herzien; dat

vervolgens opdat dit willig beroep als zodanig de termijn had kunnen stuiten voor het indienen van een annulatieberoep bij de Raad van State zulk beroep onder meer moest ingediend zijn binnen de nuttige termijn voor het indienen van een annulatieberoep bij de Raad van State; dat verzoeker te dezen dat willig beroep pas aantekende op 2 december 1991; dat op dat ogenblik de termijn om beroep in te stellen tegen de beslissing van 1 juli 1991 reeds verlopen was; dat derhalve niet verder moet onderzocht worden of dat willig beroep heeft geleid tot een beslissing die meer is dan een louter bevestigende beslissing; dat het beroep tot annulatie van de beslissing om de hogere functie van verzoeker te beëindigen bijgevolg ook niet kan ontvangen worden wegens laattijdigheid,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op negentien april 1900 negenennegentig,
door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	voorzitter,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	L. HELLIN,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. BORRET.